

Pregó de la Festa de Sant Romà

Pregoner: Josep Pujadas i Lladó (a) Pius Pujades

Data: 14 de novembre de l'any 1981

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

PREGÓ

Senyores, Senyors:

Primer de tot he de dir-vos- tota vegada que no s'ha precisat a la meva presentació - que jo no us faré un Pregó clàssic. El pregó de la festa, per entendre'ns, ja el teniu escrit aquí, a l'opuscle que heu publicat a manera de programa. Jo us faré una petita evocació. Us explicaré una mica el que he conegut de Lloret a través d'aquests anys de venir-hi i, per tant, intentaré començar pels records que em resten del primer dia d'estada a la vostra vila.

Precisament em fa força gràcia trobar-me en aquesta sala, en aquest moment, perquè em recorda aquella primera vegada que vaig venir a Lloret per allà l'any 1958- si confonc algun número no en feu massa cas -. Era a l'estiu i, llavors, aquesta sala on ara estem servia per a fer exposicions. Jo venia a Lloret perquè un company meu que es deia Jordi Tortós hi exposava justament una mostra de ceràmica. I, per cert, aquest viatge, té encara més gràcia perquè va coincidir amb el primer o més gran fracàs periodístic que he tingut a la meua vida. Resulta que jo, aquell dia, era l'únic periodista del món que sabia que en Dalí i la Gala es casaven al santuari dels Àngels. Però hi havia un petit problema i és que jo no sabia que era l'únic periodista del món que coneixia el fet i, aleshores, en comptes d'anar-me'n als Àngels a cobrir aquella informació que, evidentment, m'haurien agraït tots els diaris, vaig venir tranquil·lament a Lloret, fent auto-stop - era també la primera vegada que en feia per passar uns dies aquí amb en Jordi Tortós.

Aquella primera vinguda té, també, la seva història, tal com us insinuava, degut al sistema que vaig utilitzar: l'auto-stop. Recordo que, en principi, vaig tenir força sort. El segon vehicle que passà, una furgoneta que anava a Vidreres, ja es va parar i em va carregar. Però a Vidreres, en deixar-me, el conductor em va dir: Ara, aquí, ho tens molt més fàcil. Hi ha un autocar que dintre d'una hora o hora i mitja baixarà cap a Lloret. No continuis fent auto-stop - va aconsellar-me - perquè aquesta carretera és molt dolenta i no hi passa ningú. No me'l vaig creure. Em vaig posar a fer auto-stop novament, vaig anar caminant i, realment, aquella carretera ho era dolenta!! La-qüestió és que en tot el camí va passar un sol cotxe, un cotxe negre, molt gros i llarg, amb un senyor també de negre al darrera mig tapat per unes cortines i un xofer amb gorra al davant i, naturalment, no es va parar. Vaig dir les paraulotes corresponents, que no van sentir, i, aleshores, vaig haver de continuar a peu cap a Lloret. Bé. És llarg. No sé quants quilòmetres hi ha de Vidreres a aquí, però el vaig fer molt de pressa. Quan vaig ésser allà dalt on hi ha la urbanització Lloret Blau, ja vaig començar a baixar pel dret perquè la carretera feia moltes corbes. I d'aquesta manera vaig acabar d'arribar.

L'exposició que venia a veure ja estava muntada. En Tortós ja s'havia fet amic de les secretàries de l'Ajuntament i fins i tot - em penso - de l'Estevet, que ara conec tant i que llavors jo tampoc coneixia. Passàvem

estones aquí a la galeria d'art i estones en una mena de mini-campament que havíem muntat, perquè la veritat és que no vam parar a cap càmping; vam plantar la tenda de campanya al costat d'una sala de festes que es deia "El Rancho Chico", que tenia una pista de ball al davant i un bar al darrera, segons em sembla recordar.

I ara tornem al principi. En anar passejant per aquesta sala - que ni remotament podia pensar que fos l'escenari d'aquest pregó d'avui-, després de tenir instal·lada l'exposició, al segon o tercer dia vaig anar mirant bé les primeres ceràmiques que feia en Jordi Tortós a mà, molt bonyegudes, i tant ell com jo vam convenir que n'hi havia alguna de molt lletja.

- Em sembla que alguna l'hauríem de retirar -vaig insinuar- perquè és que llavors les altres perden.

Vam separar-ne quatre o cinc que van semblar-nos les més lletges i les vam posar discretament en un racó de la sala. Quan ho acabàvem de fer, va entrar una senyora possiblement alemanya, va anar mirant-s'ho tot, va restar parada una estona davant d'aquelles quatre o cinc ceràmiques, de tal manera que ens hi vam acostar i, amb gran sorpresa per part nostra, ens va dir: - Es que no sé quina triar. Són les que m'agraden més, aquestes!- Aleshores, se'n va quedar una i, davant d'aquell fet, vam reaccionar tornant a posar les ceràmiques al seu lloc i, sincerament, vaig pensar que això de què la gent ve a Lloret o a la Costa Brava perquè té molt gust, s'havia de posar en dubte. També és veritat, dit sigui de pas, que els que tenen el gust molt poc refinat i ho saben el que fan és anar a Calella, que és com si fos de la Costa Brava, però els surt una mica més barat.

Val a dir que aquella vegada de la qual us parlo és l'única que he estat a Lloret en pla turístic. Ens llevàvem quan el sol apretava sobre la tenda i escalfava molt i ens en treia. Els turistes baixaven amb el matalàs inflat, a l'esquena, cap a la platja i nosaltres també hi anàvem una estona. Al vespre, sortíem a veure el night-club "Las Cuevas"- que llavors estava molt de moda -, anàvem al "Rancho Chico", on hi havia força ambient i, fins i tot, una vegada, quan vam haver venut unes quantes ceràmiques d'aquelles tan boniques, vam anar al Rosamar, car i elegant, ja que tenia un espectacle que estava molt bé.

Hi ha un altre tema que també és força interessant o, si més no, divertit. Recordo que, per aquells temps, vaig fer un reportatge sobre un terreny que hi havia aquí a Lloret, que, segons deien, el governador Mazo Mendo havia fet vendre a un antic republicà a un preu molt barat, amb l'objectiu de construir-hi habitatges per als pescadors. Però les cases no apareixien. En Mazo Mendo ja no hi era - si hi hagués estat segurament jo ja no hauria fet l'article - i el governador aleshores era en Pagès Costart. Vaig fer l'article dient que em semblava absurd que aquells terrenys estiguessin allà, que no hi havia manera de fer les cases, que els pescadors, mentrestant, no tenien habitatges, etc. Bé. Em varen explicar que la idea

del governador d'aquells moments era que els terrenys reservats valien massa cèntims perquè eren relativament vora el mar i que considerava que venent-los, se'n podia treure molts calers, comprar-ne uns altres i que les cases sortissin gairebé de franc. Però l'antic propietari no hi estava d'acord. Algú va dir-me, en alguna ocasió, que finalment aquell afer havia anat endavant i que les cases dels pescadors s'havien arribat a construir

Ja que hem parlat d'aquest tema dels pescadors, us diré que vam sortir una nit a pescar. A mesura que ens allunyàvem hi havia un Lloret que s'anava convertint en una ratlla de llum i, finalment, en un puntet - que no era el Punt Diari, naturalment, però era un puntet -.

Vam pescar molt poc - una mica de sorell- i tornàrem cap aquí. Vam fer una certa amistat amb els pocs pescadors que quedaven - no sé si encara en queda algun; m'imagino que en deveu guardar algun per ensenyar als turistes, si no, no sé com us ho fareu - i, pràcticament, aquella primera estada a Lloret s'acaba aquí.

Per tornar a veure Lloret en el temps, hauríem de saltar aproximadament als anys seixanta. Llavors ja hi venia alguna nit des de Girona. Recordo, per exemple, una vegada portava una maquineta per afaitar-me al matí i la vaig deixar sobre una màquina de tabac i, com és natural, mai més l'he tornada a veure. O bé els problemes que suposa el servei de la farmàcia- mentre l'alcalde era farmacèutic no li vaig explicar mai -, que vaig comprovar una nit d'un mal de queixal terrible. Resulta que aquí a Lloret aneu a la farmàcia - una de les dues farmàcies que llavors hi havia; ara possiblement ja són més - i no us poden obrir si no ve el sereno, i el sereno, no ve si no hi ha recepta del metge, i el metge, si hi vas, et cobra cinc-cents pessetes només per a receptar-te optalidons o alguna cosa d'aquestes. Us asseguro que jo vaig trobar que això era una cosa lamentable.

I ara ja podríem saltar a l'hora de la veritat quan, essent jo a Pineda de mestre, i, per tant, tenint-hi casa, se m'encarrega per part d'un periòdic de Barcelona - el Tele-Expres - cobrir la informació d'una zona que primer agafava des d'Arenys fins a Tossa i que després - degut a no haver-hi gaire activitat al Maresme - va quedar més limitada per aquest sector i vaig anar ampliant a mesura que els altres plegaven fins agafar gairebé tota la Costa Brava, al final. Això m'obligava a venir cada setmana, com a mínim un dia, encara que generalment eren dos perquè quan feia Blanes també m'acabava d'arribar fins aquí. Aquesta activitat em va permetre anar coneixent la vostra gent. Possiblement el primer que llavors vaig conèixer va ser en Batlle fill, que estava a l'oficina de Turisme i que me solia donar pistes de coses que hi havia, actes, espectacles que podien ser interessants, etc. D'altra banda, el fet de dir que anava a l'Oficina de Turisme em permetia aparcar, quan arribava, a la plaça de l'Ajuntament, i ja sabeu com n'és d'important poder aparcar a Lloret, a l'estiu. La meua amistat amb en Batlle va ser de tots aquests anys durant els quals el vaig anar fent servir. En Batlle pare, llavors, era l'Obrer Major de l'Obreria de Santa Cristina.

Referent a aquesta institució també vam fer algun treball, per exemple, sobre els aparcaments de Santa Cristina, que donava la impressió que cobraven molts cèntims. Em va explicar per a què servien i em vaig assabentar, naturalment, dels problemes de l'Obreria amb l'hotel aquell que tenia arrendat la mare de l'alcalde d'aquell temps, etc. etc. No ho vàrem pas arribar a aclarir del tot...

Vaig tornar a trobar l'Estevet. Recordo que jo li demanava dades per a la crònica que havia de fer cada dia i ell em deia: - Jo no em veuria pas en cor de fer una crònica diària. És molt difícil, això. Evidentment, fent-ho com ell ho vol fer tot tan bé sí que és molt difícil. Ell ha de pensar en el què dirà la posteritat dels seus escrits, o deu cada dia. Jo li feia explicar coses del temps dels mariners, de les drassanes, dels indians que tornaven i, realment, vam poder anar fent algun article cada dia d'aquells que ell deia que no faria i em donava tema per deu cada vegada que l'anava a veure.

Quan en Batlle fill va deixar l'oficina hi va entrar un tal Roch, que només hi va estar un any i que té la seva anècdota. Era un tipus pintoresc que em penso que sempre anava amb una pistola a sobre ... Recordo que una vegada em va explicar que van atrapar un lladre enfilat en un balcó i que mentre anaven a buscar la policia ell el que va fer va ser treure-li l'escala al delinqüent i l'artra no podia baixar.

Un bon dia en Roch em digué: - Jo t'ensenyaré Lloret de nit, però de veritat, eh! I vam fer una volta pels barris més animats, més divertits, més estranys, i va sortir un reportatge força espectacular. No ho tinc massa present però sí que recordo que hi havia un bar que potser encara hi és, que tenia per seients uns waters. Tal volta encara els tenen. El reportatge, no obstant, no va agradar a l'alcalde de llavors, que devia ser en Clua, i en Roch, d'amagat, em deia: - Sobretot, no em descobreixis. Jo he dit que no t'havia acompanyat. T'ho has inventat tot tu, eh! .... I vam quedar així.

En anar buscant notícies, Lloret cada vegada es feia més difícil. Puc assegurar-vos que és un lloc complicat. Hi ha tanta gent! Fa un moment que es comentava per aquí que a la inauguració d'un Museu havien convidat a les poblacions de més de 10.000 habitants i s'havien oblidat de Lloret ... el President de la Diputació en deu tenir la culpa ...

A Lloret hi ha molta gent a l'estiu. És ben cert. I us asseguro que en una ocasió, vaig saber que en Cruyff era a Lloret i no vaig trobar-lo enlloc. No fa gaires dies, em trobava a Lanzarote i un company que hi havia amb mi m'explicava que la seva promesa era a un hotel de Gran Canària però no sabia exactament on i per telèfon la va localitzar. Doncs, bé, a Lloret jo sabia que hi havia en Cruyff, quan ja es parlava que podia venir al Barça, i no sabia on localitzar-lo. Quan vaig aconseguir de trobar l'hotel - no recordo el nom, però sí que era el que hi ha a sota del Relicario - només vaig poder parlar amb el porter de l'Ajax i em va servir per tancar l'expedient, però vaja ... a ell no el vaig trobar.

Vaig anar fent entrevistes i comentaris amb la gent, per exemple amb els que porten les tartanes i passegen els turistes, amb aquell rellotger que citava l'Aragó en el seu pregó, que deia que abans el temps no comptava perquè les hores eren tranquil·les i a Lloret no calien rellotges per a comptabilitzar-les i després, en canvi, s'havia fet ric venent rellotges. Vaig conèixer en Josep M. del Rio, que tocava el piano a les voltes a la nit i que animava les festes dels turistes havent sopat, que dibuixava i que, fins i tot, havia fet una cançó de Lloret que, per cert, em penso que no heu valorat prou. Evidentment no és Marina, però bé, té la seva importància.

Vaig haver de córrer totes o quasi totes les voltes de Lloret i en puc recordar alguna potser per algun motiu especial: el "Saint Trop", on feien aquelles festes de disfresses que en aquell temps encara no era una cosa normal, les arrossades a la platja i altres coses i un dels propietaris- un noi jove- seguia un "guru" de l'Índia, que deia que havia vist la Llum, i m'ho explicava a mi i jo confesso, però, que no vaig arribar a veure-la mai, la Llum. O el Revolution, on hi vaig entrevistar gent com en Julio Iglesias, la Maria del Mar Bonet, el Moustaki i en Toni Rinald. Em penso, per cert, que és l'únic lloc on m'han demanat el carnet de premsa per a poder entrar en el "camerino" un dia que hi havia en Raphael o en Julio Iglesias. Hi havia tanta gent que volia entrar que resultava gairebé impossible i, al final, amb els papers, me'n vaig sortir. O el Relicario, anant a veure flamenc, o el Pachà, amb les festes "typicals" o fent de jurat de Misses (entre cometes); i la Reoca, amb en Planes, veient els espectacles eròtics de la costa, o el mateix Pavelló d'Esports, amb les actuacions d'en Serrat. Vaig anar seguint-ho una mica tot.

I dels tres-cents i escaig d'hotels que hi arriba a haver a Lloret recordo molt bé el Santa Marta, on vam anar a veure en Gonzalvo III i els ballets de dansa catalana que hi feien; amb un contacte constant amb en Noguera i en Blanch. O el Samba, especialment quan en Vilamala havia organitzat el delfinari de Lloret. Recordo, com a fet curiós, que tenia un dofi a la duana de Barcelona i no hi havia maneres de fer-lo arribar i aquí s'esperava mentrestant l'altre, i telefonaven a Barcelona, i entre el port de Barcelona i el Samba vam tenir tema per quinze dies. D'altra banda, encara no s'havia acabat el delfinari per falta d'aigua, segurament. Falta tanta aigua a la costa! .... També tinc present l'Hotel Don Juan, quan Joan Aceña no em va voler explicar res dels problemes laborals i econòmics, però després he sabut que hi havia ordres des de Madrid de què es tanquessin tots els hotels de la cadena i que el Governador tenia la seva por ... En Murga Carazo deia: - On poso jo set mil alemanys que em quedaran al carrer?. No el va tancar i sembla que la cosa es va arranjar d'alguna manera.

També he conegut, és clar, tots els alcaldes que hi ha anat havent. Vaig començar amb en Clua, que em va cridar ell mateix. Passava que jo, anant a baix a Turisme a veure en Batlle, m'assabentava gairebé de tot i anava coneixent gent i tenint contactes amb diverses persones, però es veu

que tocava temes una mica empipadors. Llavors en Clua a va fer una cosa, crec que molt correcta, -d'això n'hauria d'aprendre algun alcalde - i és que em va cridar i em va omplir de notícies, d'informacions, de dades, de xifres, ... Em va explicar el que valia la portada d'aigua, el que costava la carretera nova, el pressupost del túnel, les cartes que arribaven cada dia a Lloret, els segells que es venien a l'estanc, la gasolina que servien a la benzinera ... i vaig tenir tema per a 15 dies. Durant una quinzena, efectivament, el vaig deixar ben tranquil i no vaig tocar ni si la riera feia pudor ni res de res ... Amb ell - en Clua - vaig viure una anècdota curiosa el dia que vaig retratar les operacions de neteja de la riera. Perquè resulta que a mitja tarda, quan obrien la riera i treien la sorra de la desembocadura a fi que sortís la porqueria que s'havia anat acumulant a la riera, hi havia una nena allà arran, banyant-se. La vaig fotografiar i vaig publicar la foto. En Clua a em va cridar i em va dir que estava molt content perquè mercès a la meua intervenció, aquell dia el que treia la porqueria, és a dir, el que obria la rega, no cobraria, i cada vegada que el poséssim al diari tampoc, perquè tenia l'obligació de treure-la a la nit i no a la tarda, com ho feia. I d'una cosa va venir l'altra i va ser quan vam veure això de l'aigua, de les carreteres, del túnel, la terminal, el passeig, no sé què més ... tot plegat.

Hem conegut, després, altres alcaldes: En Martínez, que avui tenim aquí entre nosaltres i al que, en certa ocasió, vaig fer una entrevista molt llarga on vam parlar dels primers estudis fets sobre l'oferta turística a Lloret - veig que ara en presenteu uns altres - que llavors feia en Gaspar España, amb el qual després hem portat a terme d'altres treballs junts. Però vaja, jo, d'en Martínez, el que recordava segur era allò de què tenia tres emissores, una en el cotxe, una a la barca i l'altra a casa seva, i que, escolteu, no hi havia maneres de perdre'l. A l'Ajuntament sembla que no n'hi tenia cap. També recordo que quan anàvem a algun sopar, quan tothom es disposava a repassar els plats, ell només menjava una truita a la francesa. Val a dir que, últimament, l'he vist algunes vegades i ara us puc assegurar que ara ja menja una mica més .

El següent alcalde ja el coneixeu. El tenim encara ara: és en Domènech. Jo el vaig conèixer, em penso, quan encara no era ni regidor, en un d'aquells conflictes curiosos que hi havia per Lloret, dels quals ja us en parlaré abans d'acabar perquè en tinc apuntats tres. Però el recordo, per exemple, de la Marxa de la Llibertat, quan en Martínez era fora i en Domènech, que era el regidor de Governació, es va trobar aquí al davant de la porta, amunt i avall, sense saber què fer i, finalment, va autoritzar la passada de la Marxa. Poc abans, jo havia estat entrevistant un dels marxants, que havia conegut a l'Escala, on ens van detenir junts. Vam estar seguts aquí al passeig, fent la xerrada tranquil·lament, i quan van dir: Comencem! començaren i van fer la Marxa sense cap contratemps. I després, és clar, amb en Domènech ens vam anar veient bàsicament visitant excavacions. Vam pujar a dalt del Puig de Castellet, on jo no veia res més que quatre pedres mal posades en fila i escolteu, he vist un llibre

que n'han escrit que sembla que han descobert Troia, com a mínim ... Es veu que aquelles pedres són molt importants.

Bé. Deixem la gent i anem a alguns fets divertits. Hi ha hagut conflictes, petites guerres, en aquesta època, a Lloret. Conflictes curiosos, com deia. D'un d'ells en podríem dir "el conflicte del comerç". A les festes d'estiu hi havia un combat. Alguns botiguers volien tenir obert sempre perquè, naturalment, la temporada és curta i els turistes marxen i, per tant, se'ls ha de vendre quan tenen ganes de comprar, que és el que fan a la Platja d'Aro. Hi havia un altre sector - segurament el de la gent del poble que, pel que es veu, és el que va guanyar les eleccions - que pensava que s'havia de respectar algunes festes i, sobretot, la de Santa Cristina, que és la més grossa, més que aquesta. (Deixeu-me dir, entre parèntesi, que he vingut a fer la presentació d'aquesta perquè no és la més grossa. Si no, no hauria vingut!) Va ser una polèmica dura i, vist per un foraster, semblava estrany que un tema així pogués crear tants problemes ... i, de fet, en va crear molts.

Un altre conflicte va ser, més tard,- no recordo si havia el mateix alcalde el de la brutícia que es va demostrar que hi havia a Lloret. Es van portar a l'Ajuntament una pila de fotografies que ho evidenciaven. Per mi que n'hi posaven expressament de brutícia, perquè, de veritat, n'hi havia molta. Alguns regidors eren especialment crítics en aquesta qüestió i uns i altres m'informaren i exposaren opinions. L'anècdota que recordo d'aquestes entrevistes té, però, la seva gràcia, perquè resulta que vam fer una reunió en un hotel - no diré pas quin - perquè un dels que em van cridar era familiar de l'amo de l'establiment: Però quan estàvem a mig fer, va aparèixer l'amo de veritat, ens va dir que allà de política no se n'hi feia i vam haver de marxar amb la cua entre cames.

I el darrer conflicte que vaig poder viure quan ja devia ser l'últim any que cobria informativament aquesta zona, fou la vaga d'hostaleria, que jo anava seguint amb relativa facilitat perquè, per una banda - per la patronal - col·laborava en les negociacions en Gaspar Espuña, que em donava informació, i després tenia contactes amb els representants de la U. G. T. i de C. C. O. O. Al principi, semblava que les negociacions anaven bé, però va haver-hi una assemblea en el Pavelló d'Esports amb tots els treballadors, en la que hi havia un noi de la C. S. U. T.- que, llavors, tenia un cert predomini - que va fer un plantejament una mica estrany. Resulta que en una de les negociacions, aquest xicot havia insultat algú de l'altre cantó i, aleshores, els de la patronal no volgueren continuar dialogant si aquell hi intervenia. Tothom estava d'acord en canviar de negociador. Però, impensadament, aquell noi va sortir al mig del Pavelló i va dir que a veure si a ells era la Patronal la qui havia de dir qui seria el negociador, etc. És clar, davant d'aquell noi que es posava tant tossut, es va quedar que continués ell la negociació i la cosa va acabar amb la gent pel carrer i la policia a cops de no se què i, la veritat, no es va resoldre massa bé.

Ara, no tot han estat conflictes, evidentment. També he seguit plàcidament la processó marinera, acompanyat un dels anys pel pare Batlle que, com he dit, era l'Obrer Major de Santa Cristina, i he pogut veure dintre de la capella la gent present a la missa, amb els ex-vots allà penjats, i a fora, a sota el pi, on diuen que va celebrar reunió el Govern de la Generalitat l'any 1934, hi he contemplat els pescadors, que mentre es celebrava la missa feien el gran estofat, ampli en tots sentits. I després, és clar, quan portaven la Santa Cristina amb la barca cap aquí, tinc unes fotos ben maques dels puros que fumaven els pescadors mentre portaven la imatge, que tenen la seva gràcia, tanta com les fotografies de les pabordesses vestides gairebé d'àngels, apareixent pel mig d'una platja plena de bikinis.

I així fent recompte podríem seguir parlant de les ballades de sardanes que hem vist i del Ball de les Almorratxes, que cada any hem hagut d'anar cobrint informativament. Com que d'això ja us en parla cada pregoner, jo ho deixaré córrer.

Tinc, però, en els apunts un altre apartat que diu: Art local. Sé que ara heu fet una Casa de Cultura. A Lloret, realment, hi mancava alguna cosa en el camp de la cultura, us ho asseguro. Perquè jo tinc una certa predilecció per la pintura- m'agrada molt - i he escrit molt de temps una secció que es deia "Cau d'Art" en el Correu Català. Feia entrevistes a pintors d'arreu de les comarques. Però és curiós que, després de molt rumiar, em penso que no vaig fer mai cap entrevista aquí a Lloret. I mireu que era fàcil entrar a la sala de baix on hi havia les exposicions, al costat de l'oficina de Turisme. Ben sovint, però, l'exposició que es presentava era com la d'en Jordi Tortós el dia que la vam tenir aquí: pensada per a vendre alguna peça i tirar endavant. Em semblava, doncs, una sala massa comercial.

Bé. I també era comercial el cinema que feia el bon amic Isidor Llorca. Personalment, a part d'haver vist l'estrena d'alguna pel·lícula a la Platja d'Aro, vaig tenir l'experiència d'assistir a la filmació d'una escena d'aquella pel·lícula que em sembla que es deia Hill, que es va rodar en una casa de la Roca Grossa. Hi intervenien la Raquel Evans i en Màxima Valverde, que no anaven ben despullats en la realitat però que a la pel·lícula semblava que sí. Figurava que estaven rebolcant-se sobre l'herba del costat de la piscina. El problema era que en Màxima Valverde tenia un gra a l'esquena i, preocupat perquè no es veges, anava dient a la Raquel Evans: - "*Tápame el grano, tapa me el grano*"- i la Raquel no li trobava el gra amb la mà i, es clar, cada vegada espatllaven el tros i s'havia d'anar repetint l'escena.

I després de totes aquestes anècdotes, ja podríem arribar a l'actualitat, al moment del Punt Diari. D'ençà que en sóc director, pràcticament no he vingut a Lloret. Hem anat informant gràcies a les cròniques del nostre corresponsal Trull de tot el que ha anat passant per aquí. L'alcalde de Lloret em truca de tant en tant i em diu: "Es que Lloret només surt a la plana dels Successos!". I potser és cert, però la veritat és

Ajuntament de
Lloret de Mar

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

que en tres anys cremen el bosc, i es parla del crim de Lloret i roben cotxes, què voleu? Per part meva no hi ha maneres de solucionar-ho. L'alcalde prou que ho prepara bé fent venir el director del Punt Diari aquí a fer el pregó, a veure si així Lloret surt al diari d'una altra manera ... Espero que aquesta vegada sigui així ...

En realitat, doncs, jo penso que ens hem d'agafar la festa de Sant Romà amb molta alegria. Així desitjo que ho feu i us demano que la tireu endavant amb empena.

Per la meua part, abans d'acabar, i ja que no he buscat tots els Tele-Exprés endarrerits - cosa que podia haver fet - on a més d'aquestes anècdotes haurien sortit coses més sucoses, m'he permès buscar-vos una música adient. Com que jo no m'he vist mai en cor de fer com en Ministra!, que canta en els seus pregons, us he gravat no la Marina, sinó la cançó del Lloret de Mar, d'en Josep M. Del Rio, amb la qual crec que heu perdut l'ocasió de difondre el vostre nom. En efecte, si a cada turista que ve li toquessin aquesta cançó, l'haurien ballada ben contents i l'haurien cantada a tota Europa com el Viva España, i us hauria fet propaganda. Jo, almenys, aporto el meu granet de sorra i la porto gravada aquí. Escolteu-la una vegada més i si la sabeu, podeu cantar. (*Sona la música*).

Bé. Si algú la vol, ja ho sap. De totes maneres, suposo que ja la teniu.

Moltes gràcies, doncs, bones festes i fins un altre any.

(Aplaudiments).